

jag vaknar ännu en gång upp
ur nattens tyngdkraftsgrav
återuppstånden till ljuset
det monotona, kalkvita ljuset
silas genom regnbågshinnan,
bländverket i parken,
ur träden blöder höstlöven,
och allt som finns kvar av mig
ligger orörligt i de andra rummen
jag har lagt mig under trädens skugga
jag har upplösts i lufthavet,
där höstfåglarna flyger mot
en ännu osedd lönndörr
att konstant bearbeta,
att återskapa sig själv
det ständiga uppvaknandet
till en dag som är samma men en annan
jag röker några cigaretter under köksfläkten
mitt ansikte försjunket i en bisvärm
som äter ur honungen i mina ögon
en dag åter igen,
och igen
och igen,
monotont, kalkvitt,
är ljusets kyla behaglig,
när jag dukar upp med nyfångad lever
i deras ännu ofödda kroppar
och min hjärna står som ett stillat, vitt djur
bredvid fönstret i sovrummet
jag önskar att vara staty
förfrysning
en stelnad musik av sten
på vilken jag sätter mig
som ett ansiktslöst barn

och upphäver alla mina anspråk
det jag trodde jag visste och inte visste
allt det som jag älskar
att jag inte vet,
i min likgiltighets sköna mögel
växer lönndörrarna som speglar av musik
platser, rum
jag övergivit för ljusets tillblivelse
den yttre öns brännvita skugga

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Androiden med Poeter.se id #186370 innehar upphovsrätten